

§ 17. 1. Osoby posiadające uprawnienia geologa górniczego w zakresie określonym w § 1 ust. 1 pkt 2 lit. b) i c) lub asystenta mierniczego górniczego w zakresie określonym w § 1 ust. 1 pkt 3 lit. b) mogą ubiegać się o uprawnienia do wykonywania czynności geologa górniczego w podziemnych zakładach górniczych (§ 1 ust. 1 pkt 2 lit. a) oraz asystenta mierniczego górniczego we wszystkich zakładach górniczych niezależnie od sposobu eksploatacji złoża kopaliny (§ 1 ust. 1 pkt 3 lit. a):

- 1) po przedstawieniu dowodu odbycia dodatkowej praktyki w podziemnych zakładach górniczych, wynoszącej co najmniej połowę okresu praktyki określonej w § 5 ust. 1 i w § 6 ust. 1, oraz
- 2) po złożeniu przed komisją egzaminacyjną (§ 2 pkt 2) z wynikiem zadowalającym dodatkowego egzaminu ustnego.

2. Dodatkowy egzamin ustny powinien wykazać wiedzę kandydata w zakresie określonym w § 10, z uwzględnieniem specyfiki górnictwa podziemnego. Egzamin przeprowadza się w trybie i na zasadach określonych w rozdziale 3.

§ 18. Osoby zatrudnione w przedsiębiorstwie górniczym lub podejmujące pracę w takim przedsiębiorstwie, a posiadające w dniu wejścia w życie przepisów rozporządzenia stwierdzone na podstawie art. 20 ustawy z dnia 16 listopada 1960 r. o prawie geologicznym (Dz. U. Nr 52, poz. 303) uprawnienia do sporządzania projektów badań i dokumentacji geologicznych w zakresie poszukiwania i rozpoznawania złóż określonych kopaliny, jeżeli spełniają warunki ustalone w § 5 ust. 1 pkt 1—5, uzyskują stwierdzenie uprawnień geologa górniczego:

- 1) w odkrywkowych zakładach górniczych (§ 1 ust. 1 pkt 2 lit. b) oraz w zakładach górniczych wydobywających kopaliny w stanie płynnym i gazowym sposobem otworów wiertniczych lub z innych ujęć (§ 1 ust. 1 pkt 2 lit. c) — bez obowiązku złożenia egzaminu,
- 2) w podziemnych zakładach górniczych (§ 1 ust. 1 pkt 2 lit. a) — po złożeniu egzaminu z przepisów prawa górniczego oraz z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, których znajomość jest niezbędna w zakresie jego czynności.

§ 19. Osoby, które przedstawia świadectwo ukończenia średniej szkoły górniczej na wydziale górniczym oraz które wykonywały prace objęte zakresem czynności zawodowych asystenta mierniczego górniczego w okresie co najmniej 10 lat, mogą ubiegać się o dopuszczenie do egzaminu na asystenta mierniczego górniczego (§ 1 ust. 1 pkt 3) w okresie jednego roku licząc od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 20. 1. Osoby pełniące w dniu wejścia w życie rozporządzenia obowiązki geologa górniczego w przedsiębiorstwach górniczych lub zatrudnione w jednostkach nadrzędnych na stanowiskach, do których zakresu działania należy nadzór nad działalnością geologiczną przedsiębiorstw górniczych, mogą uzyskać uprawnienia geologa górniczego w grupie zakładów górniczych (§ 1 ust. 1 pkt 2 lit. a), b) lub c), w której

odbyły praktykę w górniczej służbie geologicznej (§ 5 ust. 3), jeżeli:

- 1) złożą wnioszek o stwierdzenie uprawnień w terminie trzech miesięcy od daty wejścia w życie rozporządzenia,
- 2) przedstawią jeden z następujących dyplomów: magistra inżyniera lub inżyniera geologa górniczego, magistra inżyniera lub inżyniera geodety górniczego, magistra geologii, magistra inżyniera lub inżyniera górnika bądź jeden z dyplomów równorzędnych oraz dowód odbycia sześcioletniej praktyki w górniczej służbie geologicznej (§ 5 ust. 2) oraz
- 3) złożą egzamin z przepisów prawa górniczego, geologicznego oraz z przepisów z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. Osoby wymienione w ust. 1, a posiadające w dniu wejścia w życie rozporządzenia stwierdzone na podstawie art. 20 ustawy z dnia 16 listopada 1960 r. o prawie geologicznym (Dz. U. Nr 52, poz. 303) uprawnienia do sporządzania projektów badań i dokumentacji geologicznych w zakresie poszukiwania i rozpoznawania złóż określonych kopaliny — uzyskują uprawnienia geologa górniczego odpowiadające ich praktyce w zakładach górniczych, na zasadach ustalonych w § 18 pkt 1 i 2, jeżeli przedstawią dyplom i dowód odbycia praktyki określone w ust. 1 oraz złożą wnioszek o stwierdzenie uprawnień w terminie określonym w ust. 1 pkt 1.

3. Osoby określone w ust. 1 i 2 mogą wykonywać czynności geologa górniczego w dotychczasowym zakresie do czasu załatwienia wniosku o stwierdzenie uprawnień przez Wyższy Urząd Górniczy.

§ 21. Wyższy Urząd Górniczy wydaje świadectwa stwierdzające uprawnienia do wykonywania czynności mierniczego górniczego, geologa górniczego lub asystenta mierniczego górniczego (§ 1 ust. 1).

§ 22. Uprawnienia mierniczego górniczego lub asystenta mierniczego górniczego uzyskane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują swoją moc i upoważniają do wykonywania czynności mierniczego górniczego lub asystenta mierniczego górniczego we wszystkich zakładach górniczych, niezależnie od sposobu eksploatacji złoża kopaliny.

§ 23. Prezes Wyższego Urzędu Górniczego w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Ministrem Finansów określi wysokość wynagrodzenia przewodniczącego i członków komisji egzaminacyjnej.

§ 24. Egzaminy rozpoczęte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia zostaną przeprowadzone według dotychczasowych przepisów.

§ 25. Traci moc rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 stycznia 1958 r. w sprawie warunków uzyskania uprawnień do wykonywania czynności mierniczego górniczego lub asystenta mierniczego górniczego (Dz. U. Nr 6, poz. 18).

§ 26. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 21 marca 1968 r.

w sprawie zwalczania bakteriozy pierścieniowej na ziemniakach.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 1961 r. o ochronie roślin uprawnych przed chorobami, szkodnikami i chwastami (Dz. U. Nr 10, poz. 55) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do chorób roślin podlegających zwalczaniu zalicza się bakteriozę pierścieniową (*Corynebacterium sepedonicum* Skapt. et Burk.). W razie wystąpienia w kraju bakteriozy

pierścieniowej, zwalczanie jej odbywać się będzie na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 2. 1. Obszar gruntu, na którym są lub były uprawiane ziemniaki, a na ziemiach tych wystąpiła bakterioza pierścieniowa, uważa się za grunt zarażony bakteriozą pierścieniową.

2. Grunty otaczające grunt zarażony, na które może się przenieść bakterioza pierścieniowa, uważa się za grunty zagrożone bakteriozą pierścieniową.

§ 3. 1. Stwierdzenie wystąpienia bakteriozy pierścieniowej następuje w drodze orzeczenia właściwego do spraw rolnych organu prezydium powiatowej rady narodowej.

2. Orzeczenie to powinno zawierać:

- 1) datę wydania orzeczenia,
- 2) stwierdzenie wystąpienia bakteriozy pierścieniowej,
- 3) dokładne określenie gruntu uznanego za zarażony oraz gruntów zagrożonych, a także określenie miejsca przechowania ziemniaków, jeżeli zostały one wywiezione z gospodarstwa, w którym zostały wyprodukowane, lub środka transportowego, w którym znaleziono ziemniaki zarażone.

§ 4. 1. Ziemniaki z gruntu zarażonego należy bezpośrednio po wykopaniu przebrać na miejscu usuwając z nich kłęby zarażone i podejrzane o zarażenie bakteriozą pierścieniową oraz kłęby uszkodzone. Wszystkie te kłęby traktuje się jako odpady. Ziemniaki i odpady z gruntów zarażonych należy przechowywać tak, aby nie stykały się one z ziemniakami pochodzącymi z gruntu nie zarażonego.

2. Łęciny ziemniaków wyrosłe na gruncie zarażonym należy przed kopaniem ziemniaków zebrać i zniszczyć przez spalenie lub zakopanie do ziemi na głębokości co najmniej 50 cm.

3. Jeżeli bakterioza pierścieniowa zostanie wykryta w danym gospodarstwie jesienią po zbiorze ziemniaków, łęciny pozostałe po tych ziemniakach należy zebrać i spalić lub zakopać albo zorać niezwłocznie po stwierdzeniu choroby.

4. Worki, narzędzia, maszyny rolnicze, wozy, platformy, skrzynki i inne przedmioty, które stykały się z ziemniakami zarażonymi lub podejrzany o zarażenie bakteriozą pierścieniową, powinny być odkażone środkiem dezynfekcyjnym wskazanym przez powiatową stację kwarantanny i ochrony roślin.

§ 5. 1. Ziemniaków zebranych z gruntu zarażonego nie wolno używać do sadzenia. Ziemniaków tych oraz ich odpadów można używać na pokarm jedynie po poddaniu ich gotowaniu przez 30 minut, uparowaniu lub upieczeniu, a jeżeli nie zostały zużyte na ten cel, należy je spalić lub zakopać na głębokości co najmniej 50 cm.

2. Ziemniaki zebrane z gruntów zarażonych i zagrożonych można płukać tylko w naczyniach nie przeciekających, a wodę użytą do płukania należy zlewać do specjalnego dołu o głębokości przynajmniej 50 cm, wykopanego w odległości nie mniejszej niż 10 m od studni, gnojowni oraz wód płynących, kanałów, rowów i jezior.

§ 6. 1. Na gruncie zarażonym nie wolno uprawiać ziemniaków i pomidorów przez okres 3 lat od daty zarażenia.

2. Na gruntach zarażonych, jeżeli upłynął okres 3 lat od daty zarażenia, oraz na gruntach zagrożonych można sa-

dział tylko odmiany ziemniaków wskazane zainteresowanym plantatorom przez powiatową stację kwarantanny i ochrony roślin.

§ 7. W razie niebezpieczeństwa rozprzestrzenienia się bakteriozy pierścieniowej, prezydium powiatowej rady narodowej może wprowadzić na obszarze całego powiatu lub poszczególnych gromad, osiedli i miast zakaz uprawy określonych odmian ziemniaków.

§ 8. Ograniczenia wynikające z § 6 ust. 2 i § 7 nie dotyczą pól placówek naukowo-badawczych, na których są prowadzone doświadczenia z ziemniakami.

§ 9. 1. Osoby, użytkujące grunty zarażone i zagrożone, obowiązane są do usuwania:

- 1) samosiewów ziemniaków — zaraz po ich wzejściu,
- 2) roślin ziemniaków odmiany innej niż wskazana przez powiatową stację kwarantanny i ochrony roślin, jeżeli na danej plantacji zasadzono ziemniaki odmiany wskazanej przez tę stację zmieszane z ziemniakami innej odmiany.

2. Odmiany inne niż wskazane przez powiatową stację kwarantanny i ochrony roślin należy usuwać nie później niż w czasie kwitnienia odmiany wskazanej przez tę stację.

§ 10. 1. Z gruntów zarażonych i zagrożonych nie wolno wywozić ani wnosić ziemniaków, ich odpadów oraz osypanej z nich ziemi poza gospodarstwo, na którym te grunty się znajdują.

2. W wypadkach uzasadnionych szczególnymi względami gospodarczymi właściwy do spraw rolnych organ prezydium rady narodowej, który wydał orzeczenie (§ 3), może zezwolić na wywóz ziemniaków, które wyrosły na gruntach zagrożonych, dla zużycia na cele przemysłowe.

3. Właściwy do spraw rolnych organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej ustali w porozumieniu ze Zjednoczeniem Przemysłu Ziemniaczanego zakłady przemysłowe, do których dozwolony jest wywóz ziemniaków określonych w ust. 2. W wykazie tym mogą być uwzględnione tylko te zakłady przemysłowe, w których proces technologiczny daje gwarancję zniszczenia bakteriozy pierścieniowej.

§ 11. 1. W razie stwierdzenia bakteriozy pierścieniowej w czasie przechowywania ziemniaków na terenie gospodarstwa rolnego należy partię ziemniaków, w której stwierdzono bakteriozę pierścieniową, przebrać (usunąć kłęby zarażone, podejrzane o zarażenie i uszkodzone) oraz oczyścić i odkażić miejsce przechowywania, a w następnym roku zmienić miejsce kopcowania. Do odpadów stosuje się odpowiednio przepis § 4 ust. 1.

2. Ziemniaki i ich odpady z partii, w której stwierdzono bakteriozę pierścieniową, można zużyć tylko na miejscu na pokarm i paszę w sposób określony w § 5 ust. 1.

3. W razie stwierdzenia bakteriozy pierścieniowej w ziemniakach wyprodukowanych w tym samym gospodarstwie, w którym są przechowywane, należy cały obszar gospodarstwa uznać za grunt zarażony.

4. W razie stwierdzenia bakteriozy pierścieniowej w czasie przechowywania ziemniaków poza gospodarstwem rolnym, w którym zostały wyprodukowane, ma zastosowanie przepis ust. 1. Przebrane ziemniaki i ich odpady można zużyć na miejscu (§ 5) lub skierować do najbliższego zakładu przemysłowego przerobu ziemniaków, określonego w § 10 ust. 3.

5. We wszystkich wypadkach określonych w ust. 1—4 należy odpowiednio stosować przepis § 4 ust. 4.

§ 12. 1. Osoby użytkujące grunty, na których rosną ziemniaki, oraz osoby mające w swym władaniu ziemniaki obowiązane są zgłaszać do właściwego do spraw rolnych organu prezydium gromadzkiej (miejskiej, dzielnicowej, osiedla) rady narodowej każdy wypadek wykrycia na tych ziemniakach bakteriozy pierścieniowej lub objawów wzbudzających podejrzenie bakteriozy pierścieniowej.

2. W razie stwierdzenia bakteriozy pierścieniowej w czasie transportu ziemniaków poza granicami gospodarstwa, w którym zostały one wyprodukowane, należy ziemniaki te skierować do najbliższego zakładu przemysłowego przerobu ziemniaków, określonego w § 10 ust. 3.

3. Osoby wymienione w ust. 1 obowiązane są dokonać zgłoszenia przed upływem 48 godzin od dnia wykrycia bakteriozy pierścieniowej lub objawów wzbudzających podejrzenie bakteriozy pierścieniowej i dostarczyć jednocześnie 1-kilogramową próbkę ziemniaków w szczelnym opakowaniu, podając dokładnie adres gospodarstwa oraz nazwisko i imię osoby użytkującej grunt, z którego pochodzi próbka, lub nazwisko osoby przechowującej i adres miejsca przechowania albo imię i nazwisko oraz adres właściciela lub odbiorcy ziemniaków przewożonych.

4. Właściwy do spraw rolnych organ prezydium rady narodowej, do którego wpłynęło zgłoszenie, powinien przekazać je wraz z próbką do organu powołanego do stwierdzenia wystąpienia bakteriozy pierścieniowej (§ 3 ust. 1).

§ 13. 1. Środki transportowe, które służyły do przewozu ziemniaków, w których stwierdzono bakteriozę pierścieniową, lub ziemniaków pochodzących z gruntów zagrożonych, powinny być oczyszczone z resztek ziemniaków i ziemi, która się z ziemniaków osypała. Środki transportowe, które służyły do przewozu ziemniaków, w których stwierdzono bakteriozę pierścieniową, powinny być ponadto odkażone.

2. Do wykonania czynności określonych w ust. 1 obowiązar jest właściciel lub użytkownik miejsca lub pomieszczenia, do którego ziemniaki przeładowano.

3. Resztki ziemniaków oraz ziemię, która osypała się z ziemniaków, należy zakopywać na głębokość co najmniej 50 cm.

§ 14. 1. Środki transportowe, które służyły do przewozu do zakładu przemysłowego ziemniaków, w których stwierdzono bakteriozę pierścieniową, lub ziemniaków pochodzących z gruntów zagrożonych, powinny być oczyszczone i odkażone przed opuszczeniem terenu zakładu przemysłowego.

2. Do oczyszczania i odkażania środków transportowych oraz zakopywania resztek ziemniaków i ziemi do dołów obowiązyany jest zakład przemysłowy.

3. Właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej może nałożyć na wszystkie lub niektóre zakłady przemysłowe, na których terenie znajdują się lub znajdowały ziemniaki, w których stwierdzono bakteriozę, lub ziemniaki pochodzące z gruntów zagrożonych, obowiązek oczyszczania z resztek ziemniaków i ziemi wszelkich środków transportowych, którymi przywieziono do tych zakładów ziemniaki, i do zakopywania tych resztek i ziemi do dołów na głębokość co najmniej 50 cm.

4. Woda użyta do płukania ziemniaków, w których stwierdzono bakteriozę pierścieniową, oraz ziemniaków pochodzących z gruntów zagrożonych powinna być w zakładach przemysłowych odprowadzana do odstożników.

§ 15. Zabrania się sadzenia ziemniaków krojonych w gospodarstwach rolnych, obejmujących grunty zarażone lub zagrożone.

§ 16. Prezydium powiatowych rad narodowych mogą w razie potrzeby wprowadzić obowiązek stosowania określonych środków chemicznych w celu zapobiegania wystąpieniu bakteriozy pierścieniowej lub jej zwalczania.

§ 17. Przepisy dotyczące prezydiów powiatowych rad narodowych mają zastosowanie do prezydiów rad narodowych miast stanowiących powiaty i prezydiów dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. S. Gucwa

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 26 marca 1968 r.

w sprawie zasad i trybu przeprowadzania licytacji nieruchomości wchodzących w skład gospodarstw rolnych.

Na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 24 stycznia 1968 r. o przymusowym wykupie nieruchomości wchodzących w skład gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 3, poz. 14) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Decyzja prezydium powiatowej rady narodowej o wszczęciu postępowania przymusowego wykupu nieruchomości w drodze licytacji powinna określać nieruchomości lub ich części, które będą poddane licytacji, ich obszar i nazwisko właściciela. W wypadkach określonych w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 marca 1968 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o przymuso-

wym wykupie nieruchomości wchodzących w skład gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 8, poz. 45) decyzja ta powinna ponadto ustalać, że przy licytacji nieruchomości stosowane będą wyjątki od obowiązujących norm obszarowych dotyczących podziału gospodarstw rolnych i że nabywca powinien odpowiadać warunkom wymaganym — stosownie do § 2 wymienionego rozporządzenia — do zastosowania tych wyjątków.

2. Na wniosek właściwego do spraw rolnych organu prezydium powiatowej rady narodowej państwowe biuro notarialne wpisuje do księgi wieczystej wzmiankę o wszczęciu